Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889
ISSN-L 2734 -6889

POPOVICI GRAȚIAN, Colonel - Poliție de frontieră
„Am văzut visul împlinit al unui copil de român de pe Crișuri”[1].

Sunt colegul vostru, POPOVICI GRAȚIAN, acest nume de familie este destul de răspândit în județul Bihor, unde este întâlnit sub cognomenul „a Popii”. Provin dintr-o familie de țărani, dar după ce tatăl meu, care a fost în armata maghiară, s-a întors din prizonierat de doi ani de la ruși, a înțeles că locul lui nu este la țară și împreună cu familia s-a mutat la Oradea, angajându-se ca fochist la Depoul de locomotive Oradea. Am primit o educație sănătoasă într-o familie modestă de muncitori cu 3 copii. Fiind elev în clasa a IX-a la unul dintre cele mai bune licee din Oradea, într-o zi a venit de la Centrul Militar un ofițer să ne întrebe cine dorește să meargă la liceul militar. Nu știam ce înseamnă și ce presupune acest lucru, dar cei mai mulți colegi au văzut o oportunitate de „a chiuli” și ca orice elev care se respectă am început să ne facem vizitele medicale, care normal ar fi durat vreo două zile, pentru noi au durat aproape 3 săptămâni, cu mici întreruperi, pentru că mergeam și pe la școală. În vara respectivă am plecat la Câmpulung Moldovenesc pentru examen, unde am întâlnit pentru prima dată viitori colegi în frumoasele lor uniforme de liceu și am fost definitiv convins să fac orice să devin elev al acestui liceu de elită. Sunt convins că mulți colegi vor scrie despre orele de clasă, despre studiul obligatoriu unde era o liniște desăvârșită, când fiecare încercam să ne concentrăm ca a doua zi să putem să răspundem cât mai bine. Nu o să vorbesc despre sculatul de dimineață, înviorare, despre raportul companiei unde se analizau notele zilnice - săptămânale, plantoanele, abaterile de la regulamentul liceului, ci o să încerc să îmi amintesc despre alte lucruri din timpul liceului, așa cum mi-au cerut colegii care s-au angajat la acest proiect deosebit de ambițios.

Îmi aduc aminte cu deosebită plăcere de drumul de la Oradea la Câmpulung Moldovenesc, pe care îl parcurgeam cu trenul aproximativ în 10 ore. În Oradea urcam cam 5 colegi în tren, dar în fiecare localitate, până la destinație, urcau noi și noi colegi, era o atmosferă veselă, fiecare dorea să spună cât mai multe despre modul cum a petrecut vacanța, care niciodată nu a fost prea lungă. În liceu am venit din diferite părți ale țării, dar aici, prin grija deosebită a dascălilor noștri, pe lângă cunoștințele pe care trebuia să le acumulăm ca în orice liceu, am reușit să învățăm o limbă românească literară, fără urmă de regionalism, așa cum eram obișnuiți să vorbim fiecare dintre noi. În acei ani îndepărtați, prin deosebit de atenta și responsabila îndrumare a profesorilor, am învățat trei ani într-un loc binecuvântat de Dumnezeu, cu munți împăduriți, gospodării înstărite, biserici de secole și oameni frumoși, acel loc

[1] *POVESTEA UNEI GENERAȚII PROMOȚIA 1970 A LICEULUI MILITAR „ȘTEFAN CEL MARE” DIN CÂMPULUNG MOLDOVENESC*

numindu-se Bucovina, Câmpulung Moldovenesc. Duminicile erau zilele când am vizitat mănăstiri, precum: - Mănăstirea Suceviţa, cu acea reprezentare a scării Sfântului Ioan Scăraru, în pictura exterioară, legată de numele familiei Movileşti; - Mănăstirea Voroneţ, cu fresca exterioară, care reprezintă învăţătura Scripturii în fresca viu colorată; - Mănăstirea Moldoviţa, care străjuieşte de veacuri la hotarul Moldovei de nord; - Mănăstirea Humor, una dintre cele mai importante ctitorii al evului mediu moldovenesc. Parcă a fost ieri când într-o însorită toamnă, împreună cu toată clasa am fost la Stupca (Ciprian Porumbescu), unde mâncând mere din bogata livadă am ascultat balada şi alte capodopere ale compozitorului.

Nu pot să uit frumoasele ore de dirigenţie cu „Mister Teacher”, unde fiecare povesteam despre locurile natale sau excursia de la terminarea clasei a XI - a, când treceam prin localităţi, iar domnul diriginte ne prezenta aceste locuri cu legendele lor, cu obiceiurile locurilor, astfel cunoscându-ne mai bine ţara. Din multele întâmplări din liceu am să redau una cu un caracter mai deosebit, dar cu multe învăţăminte pentru orice ofiţer, acela de a nu vorbi în locuri unde crezi că nu te cunoaşte nimeni. Întorcându-ne dintr-o vacanţă pe vară pentru a depune obicei mai mulţi colegi. În vagonul nostru, pe hol era o tinerică „frumoasă foc”, care neavând loc a acceptat să stea cu noi şi până la Câmpulung am tot glumit. Dar a venit şi ora de limba rusă şi dirigintele a intrat împreună cu noua noastră profesoară. Iar frumoasa profesoară nu era altcineva decât tinerica din tren, care timp de o oră, numai în limba rusă, a vorbit despre modul de comportare al unui tânăr în uniformă în mijloacele de transport în comun.

Vacanţa de vară de la terminarea clasei a XI-a a fost mai scurtă cu o lună pentru că am participat la blocul de defilare de la Bucureşti. Atunci, în acea vară, am legat multe prietenii sincere, care durează de o viaţă, căci ne animau aceleaşi sentimente care ne-au animat lungul drum al carierei Armatei Române. Erau duminici când împreună cu colegii de clasă făceam excursii la Rarău (Pietrele Doamnei) 14 km pe jos, care ni se păreau distractive şi bineînţeles că pentru noi, care aveam o rezistenţă bună, dată de orele de pregătire fizică şi de înviorarea de dimineaţă, nu era o problemă deosebită. A venit şi terminarea liceului, cu despărţirile de colegi, când eu am optat pentru arma Infanterie, cu toate că nu ştiam prea multe despre această armă, dar vroiam la terminarea şcolii să vin acasă, adică în Oradea, unde era un regiment mecanizat. Cei trei ani au trecut, acum mi se pare - foarte repede -, cu examene, ore de pregătire în teren, trageri, tabere la munte, plecatul la Sibiu în luna ianuarie şi venitul în concediu o lună în august.

Îmi aduc aminte cum în anul 1973 am păşit, proaspăt absolvent al Şcolii Militare „Nicolae Bălcescu”, cu gradul de locotenent, cu emoţie şi oarecare timiditate pe porţile Regimentului 21 Mecanizat. Cu câteva zile înainte de a mă prezenta la unitate am făcut o „recunoaştere” a locului unde voi lucra, adică pe strada Armatei Române, stradă dominată de edificiul impunător al Comandamentului Diviziei 11 Mecanizate. Sentimentele trăite atunci au fost dominate de admiraţie, mândrie că aici voi munci, dar şi de speranţă că voi reuşi în viaţă. În ziua prezentării am fost 13 locotenenţi de diferite arme, care pot să spun, aproape toţi au reuşit să se impună de-a lungul carierei de ofiţeri. Întreaga mea carieră militară a fost desfăşurată în jurul acestei unităţi. Tânăr, ca toţi cei 13 colegi, dornici de afirmare, am luat contact cu realitatea acestei unităţi. Apreciez, în mod deosebit, că din primele zile de activitate ni s-a insuflat ideea că facem parte dintr-o unitate cu vechi şi glorioase tradiţii de luptă.

Regimentul 21 Mecanizat, care este purtător al tradiţiilor de luptă al Regimentului 3 Dorobanţi „Olt”, se afla în compunerea Diviziei 11 Infanterie, care în lungul său drum de luptă nu a cunoscut înfrângerea. Aceasta este unitatea unde am început activitatea de ofiţer, fiind repartizat la Şcoala de gradaţi, iar peste ani ajungând locţiitor al Comandantului de Regiment. În unitate am desfăşurat multiple activităţi, conform planului pregătirii de luptă, iar în anul 1977 am fost mutat la Comandamentul Diviziei 11 Mecanizate, în funcţia de instructor cu munca U.T.C. Aici am întâlnit oameni deosebiţi, eu eram cel mai tânăr, am avut multe de învăţat. În fapt, aproape toată activitatea a fost legată intrinsec cu cele bune şi cu cele rele de Divizia 11 Mecanizată, respectiv: căsătoria, copiii, prieteniile, aspiraţiile, visurile,

împlinirile şi neîmplinirile au purtat amprenta spiritului acestei mari unităţi. După cei doi ani în care am urmat cursurile Academiei Militare, am lucrat 3 ani tot în cadrul Comandamentului marii unităţi.

Începând cu anul 1986 până în 1990, am revenit la prima mea unitate, fiind numit în funcţia de locţiitor al comandantului de regiment. În această perioadă am avut satisfacţii profesionale deosebite, căci acest regiment a obţinut pentru prima data titlul de Unitate de Frunte. Participarea regimentului la evenimentele din decembrie 1989 a fost deosebită. Mă găseam la comanda unităţii, deoarece titularul era plecat la un curs la Bucureşti. Participarea unităţii la desfăşurarea evenimentelor din decembrie 1989 s-a făcut în strânsă legătură cu unităţile M.I. din zona noastră de responsabilitate, fapt care a condus la eliminarea suspiciunilor şi neîncrederii existente la un moment dat. Mă simt obligat moral să subliniez că alături de competenţa şi înţelepciunea celor investiţi atunci cu puterea deciziei, un factor important care a contribuit la diminuarea „tensiunilor induse" l-a reprezentat respectul sincer şi prietenia statornică, pe plan local, ori de pe băncile Şcolii sau Academiei Militare între ofiţerii de diferite arme. Discuţiile la telefon din nopţile respective între noi cei din unităţile Ministerului Apărării cu omologii din Batalionul de securitate, unitatea de pompieri, au dus la eliminarea crispării şi temerilor care mai planau încă în acele zile pe chipurile multora.

Am avut colegi care după terminarea liceului au urmat Şcoala militară la arma Grăniceri. Aşa că, atunci când în Oradea s-a înfiinţat Şcoala Militară de Subofiţeri de Grăniceri „Avram Iancu", nu mi-a fost greu să mă integrez în cadrul acestei noi structuri, căci aveam prieteni sinceri de o viaţă. 610 Am predat în cadrul şcolii materia Istorie militară, în cadrul căreia am încercat să transmit cunoştinţe despre trecutul nostru de luptă, cunoaşterea glorioaselor bătălii pentru apărarea gliei străbune. Meseria de educator şi profesor nu este uşoară, ai nevoie de multă dăruire, dar cel mai mult m-a bucurat când un elev sau cursant mi-a spus „mulţumesc, domnule profesor". Activitatea didactică a fost răsplătită cu acordarea Diplomei de Excelenţă, pe care am primit-o în anul 2012, cu ocazia împlinirii a 20 de ani de existenţă a Şcolii Militare de Subofiţeri de Grăniceri „Avram Iancu".

Închei aceste rânduri, mulţumind camarazilor care s-au gândit să adune de la cei care au plecat pe acest drum de la vârsta de 14 ani să slujim împreună sub drapel. * Cu multă prietenie „nealterată" de trecerea anilor. Camarazi, Am onoarea să vă salut!